

PHẦN 4

Những ngày thật vui sướng! Thật đó, rất chiều tôi, rất nịnh tôi, những gì tôi muốn anh đều cho, mà tôi nào muốn gì nhiều, chỉ muốn anh ở bên tôi.

Tôi từ bông cúc nhỏ biến thành người đàn bà của đại ca, những người gặp tôi giờ đều chào chị Hai. Tôi chưa bao giờ đánh ai, nhưng giờ cũng tự xưng thành chị Hai đầu đảng. Dưới tay tôi là một lũ người, nhưng chính tôi cũng không hiểu vì sao họ nghe lời tôi, cả những cô gái lớn tuổi hơn tôi, cả nhỏ tuổi hơn tôi, tính khí đều dữ dội hơn tôi, họ đều là đàn bà của Âu Cảnh Dịch.

Lý Hoa Thành rất ghét đám hỗn tạp đó cứ đi theo tôi, bảo bọn họ sẽ làm hỏng em, tôi cười anh, người làm hỏng tôi là Thành chứ ai.

Lý Hoa Thành bảo vệ tôi rất chặt chẽ, trừ khi có việc, nếu không Thành không bao giờ vớt tôi cho đám thủ hạ, anh luôn đi cùng tôi, kể cả ở nhà cùng tôi.

Sau này đám hỗn tạp của Âu Cảnh Dịch nói, tôi mới hiểu, thì ra Lý Hoa Thành sợ tôi bị đối thủ bắt cóc.

Lý Hoa Thành không có nhược điểm, giờ đã có rồi, đó là lời của ông trùm nhận xét. Nhược điểm của Thành là đàn bà, là đoá cúc mỏng hễ động vào là dập nát kia.

Câu nói này, tôi chỉ nghe một lần, bọn Âu Cảnh Dịch đã bị Lý Hoa Thành chửi tan nát như chó.

Hỏi nghĩa là sao, anh nói không sao... Hơn một năm đi theo Lý Hoa Thành, tôi không hề bị ảnh hưởng mấy, tôi vẫn là đoá cúc. Trong đêm tối, hoa cúc không bị vấy bẩn, cái thay đổi, có chăng chỉ là những dự vọng của đàn ông đàn bà.

Đã có lần đầu tiên, anh không còn như ngày xưa, ngay cả chạm cũng không dám chạm, anh dửng như mỗi lần thêm, đều lập tức... Ngay cả khi vừa về chưa thay đồ, ngay trong phòng khách.

Tôi không phản đối, tôi chỉ cảm thấy hạnh phúc, thật sự hạnh phúc rồi cũng đã tới...

Ngày sau mới hiểu, đó chỉ là sự bắt đầu, những đen tối bắt đầu mở.

Anh trở mình nhìn tôi, nhìn tôi mắt vẫn dịu dàng, cái nhìn vẫn như xưa, tưởng dịu đến nỗi có thể hoà tan tôi... Bàn tay vuốt ve lưng tôi, như dỗ em bé.

“Mai đi với anh đến Ngũ Lý” anh nói.

“Đi làm gì?” Nhắm mắt, không muốn nói chuyện, anh ấy khoẻ, chứ tôi sức đâu đi xa.

“Đi gặp đại ca Long”

“Ai?” Anh chưa từng nói với tôi những chuyện nội bộ giang hồ, cũng không cho bọn Âu Cảnh Dịch nhắc gì bên tai tôi.

“Đại ca của anh.”

“Anh không phải đại ca ư?” Cái lũ theo đuôi kia không phải toàn kêu đại ca đại ca sao?

Anh cười khẽ, vuốt ve tóc tôi, “Đó là bọn Âu Cảnh Dịch gọi chơi anh thôi, còn đại ca Long là người đã nuôi anh khôn lớn.”

Tôi mơ hồ không hiểu anh nói gì, chỉ muốn ngủ.

Dịch lại chỗ nằm, tôi chui vào góc ấm trong ngực anh, hít một hơi, cho cơn ngủ của mình thoải mái, không kháng cự nó nữa.

Lạc Tâm, cô bảo, tình yêu đáng giá bao nhiêu?” Bông cúc nhỏ nhìn lên mặt bàn, hỏi tôi.

“Tình yêu?” Tôi nhìn màn hình, vừa sửa chữ gõ sai vừa cười “Đáng giá bao nhiêu á, tôi quyết định thành tiêu thuyết gia điếm tình đây! Tình yêu với tôi hả, là quan trọng nhất”.

“Thật không?” Bông cúc nhỏ nói giọng xa vời, lạnh lùng. Cô ngược nhìn tôi “Thời bọn tôi lúc ấy, tình yêu là mạng sống...”

“Còn bây giờ?” Tôi gõ bàn phím, nhìn cô hỏi.

“Giờ ư?” Bông cúc nhỏ mắt trống rỗng, phảng phất như bị tôi hỏi một câu khó, chẳng cách gì trả lời...

Cái gì là đen tối? Giờ tôi mới biết, thế giới của Lý Hoa Thành là đen tối...

Trong pub đèn rất tối, chỗ nào cũng nồng mùi rượu và thuốc, sô pha là người đàn ông vét đen, và những người đứng cũng chật toàn đàn ông.

Chỉ có tôi, và người đứng bên người đàn ông mặc bộ vét đen là phụ nữ, tôi lo âu dựa vào Thành, tôi không quen ai.

Âu Cảnh Dịch đều ở ngoài, không được vào. Vì sao, tôi không biết...

“Chào đại ca Long đi!” lần đầu tiên Thành không nắm tay tôi, kệ tôi như con nhặng xanh chả biết nên bay ra chỗ nào...

“Anh Long” tôi cúi gằm xuống lí nhí.

“Hoa Thành, hai đứa ngồi xuống đi!” Người đàn ông nói.

Thành kéo tôi ngồi xuống, tôi cảm giác hơn chục đôi mắt đều nhìn tôi, như thể tôi khác loài, không cùng loại với họ.

“Không phải là người trong hội à?” Đại ca Long hỏi.

“Không!”

Tôi có thể cảm giác được đại ca Long đang đánh giá tôi.

“Bấy thế này, mày không sợ lên giường bị nó đè à?” Nói xong, lũ đàn ông bên cạnh cười ha hả, cười đến mức tôi luống cuống, muốn bỏ chạy.

Tôi biết Thành hơi cứng người lại, tôi định ngược lên nhìn anh, người đàn bà ở bên cạnh đại ca Long bảo:

“Anh Long, khỏi bắt nạt cô bé đi. Em bé, em mấy tuổi?”

Nghe tiếng nói cất lên, tôi không biết nói gì, cảm giác Thành lắc tay tôi, tôi mới buồn buồn bảo: “Mười sáu!”

“Hoa Thành, mày dụ dỗ con nít à?” đại ca Long lại chêm vào.

“Thích rồi, chả còn cách nào khác.” Cuối cùng Thành đã trả lời, đôi chút lạnh nhạt.

“Đừng có phiền phức là được” đại ca Long cũng nói lãnh đạm.

“Không đâu!”

“Em bé, chị là Lam, thế em là gì?” Lam hỏi.

“Bông cúc nhỏ” Tôi chưa kịp nói, Lý Hoa Thành đã trả lời.

“Thằng cu sao mày cứ bướng như bò thế hả, tao hỏi con bồ mày chứ không hỏi mày, làm gì mà cứ như thể tao sắp ăn thịt nó ấy hả?” Lam cười.

“Hoa Thành, mày 20 tuổi chưa? Tao định giao Ngũ Lý cho mình gánh gồng!” đại ca Long nói.

“Bông cúc nhỏ, ra đây, cho bọn đàn ông nói chuyện, chị em mình tìm chỗ khác!” Lam đứng dậy, đưa tay cho tôi.

Tôi rụt lại, nhìn Thành, trong mắt anh có chút khó chịu, nói khẽ. “Em đi với chị Lam đi, anh có việc với đại ca, tí nữa anh sẽ đi tìm em”.

Tôi vẫn đứng yên chỗ cũ, tôi không quen gần người lạ, nhất là những người chỉ nhìn một cái là thấu tôi. Đại ca Long tỏ vẻ không hài lòng, Lý Hoa Thành đẩy tôi thêm một cái, nhần nại nói “Anh xong nhanh thôi!”

Chả còn cách nào khác, tôi cắn môi, đi theo chị Lam sang gian khác. Khi đóng cửa phòng lại, tôi còn nghe thấy tiếng đại ca nói “Yếu ớt như thế thì mày mệt lắm...”

Tôi không nghe thấy Thành trả lời, cánh cửa đã đóng trước khi Thành trả lời.

Làm anh mệt mỏi? Tôi sẽ là gánh nặng cho anh? Tôi không hiểu...hồi đó tôi còn chưa hiểu...

“Mày và Hoa Thành làm sao quen nhau vậy?”

Lam kéo tay tôi sang gian phòng bên cạnh, trong đã có ba bốn đứa con gái tuổi xấp xỉ tôi, họ thấy chị Lam vội vã chào.

“Em... em từng cứu anh ấy!” Khi anh bị đánh toi tả, khi chút nữa là anh chết trong ngõ tối.

“Ồ... thảo nào thằng đó thích mày thế!” Lam liếc nhìn tôi.

“Mày đúng là dễ thương thật!” Chị ta cười bẹo má tôi, tôi hơi khó chịu né đầu, với những người thế này tôi không hề có cảm tình.

“Mày sợ người lạ đúng không?” Lam cười vẻ bất cần đời. “Hồi tao tuổi bằng mày, tao cũng ghét đàn bà lớn hơn bẹo má tao!”

“Không phải em nghĩ thế.” Thực ra nhìn Lam không già, tôi cảm thấy chị ta nhiều nhất là cỡ ba chục.

“Không sao, sau này có gì cứ tìm tao, Hoa Thành bắt nạt mày, cũng cứ tìm tao! Thằng đó đẹp trai, mày nên giữ lấy nó!”

“Lý Hoa Thành không bao giờ như thế!” Anh ấy là hạnh phúc của tôi, tôi cũng là hạnh phúc của anh, anh sẽ không bao giờ bỏ đi.

Lam cười lớn, cười một cách kẻ cả: “Ôi tuổi trẻ thật thú vị!”

Lam có vẻ hoà nhã, ít ra còn hơn đại ca Long và bọn đàn ông, không dùng ánh mắt dị biệt nhìn tôi.

“Vì sao mọi người không thích em?” Tôi lấy dũng khí hỏi.

“Không phải là không thích, chỉ có điều mày ngây thơ quá, dễ bị người ta bắt nạt!” Lam thở dài.

“Lý Hoa Thành sẽ bảo vệ em...” Vì sao họ đều nói tôi yếu đuối? yếu đuối thì sao? Đã có Thành, ko phải thế sao? “

Vấn đề ở chỗ, nó mất quá nhiều thời gian để bảo vệ mày”. Lam nhíu mày lại “giờ nó đã là thủ lĩnh, từ sáng đến tối chỉ chạy theo một con đàn bà, sẽ có chuyện!”

Tôi không hiểu câu đó, thủ lĩnh cái gì?

Lý Hoa Thành đã bỏ học một năm nay, trường học không còn là nơi anh dung thân nữa! Suốt một năm nay, anh chỉ đôi khi đi ra quán Karaoke, bar chơi, cũng rất ít khi thấy anh đua xe, thế thì anh thủ lĩnh gì?

Lam nhìn tôi khó hiểu, lại cười lên: “Không sao, chị thích mày. Mày theo chị, từ từ chị sẽ dạy!” Cái cười của Lam làm tôi bất ổn. Tôi phải học gì? Lý Hoa Thành giờ đang làm gì? Bỗng nhiên, có chút ngạt thở. Tôi cảm giác, dường như đang đắm vào một vòng xoáy, sao sâu thế... sao đen thế... không thể ngoái đầu.

Tôi cuối cùng đã biết Thành làm gì, anh ta là côn đồ xã hội đen cai quản khu Ngũ Lý, dưới tay hơn trăm thằng, giúp đại ca Long quản lý các vũ trường, quán Karaoke, KTV trên địa bàn...

Tôi cũng biết vì sao anh lo lắng về tôi đến thế, những vết thương mới mọc trên người anh, tôi biết năm ba bữa công việc của anh lại động tới dao súng.

Có lúc tôi đã khóc thay anh khi băng vết thương, anh vẫn còn giữ được bộ mặt hí hờn giữ tay tôi, bông cúc nhỏ, kêu đi kêu lại bông cúc nhỏ, cứ như những vết chém trên người là giả vờ.

“Còn đau không?” Tôi thay băng mới, hỏi khẽ. Phát hiện đã mấy tháng nay tôi học được nghề mới, là rất biết cách băng bó. Bọn Âu Dương Dịch thỉnh thoảng cũng các cố đòi tôi băng bó hộ.

Anh lắc đầu, kéo tôi ngồi lên, tay trái ôm eo tôi: “Em đẹp lắm...” anh ngửi hít cổ tôi, nói đùa.

“Vết thương chưa khỏi, không được!” Tôi đẩy anh ra, nghiêm mặt nói.

“Hôn anh đi.” Anh kéo tôi lại trước mặt, nhìn tôi, ánh mắt trở nên sâu và thật.

“Anh buồn cười thật đấy.” Tôi né đầu, hơi dỗi.

“Bông cúc nhỏ, hôn anh.” Thành lại kéo tôi lại, hai tay ôm chặt tôi.

“Vì sao?” Sao hôm nay anh lạ thế...

“Chỉ có mỗi em, mới làm anh biết anh vẫn còn sống...” Thành gạt mớ tóc trước trán tôi, nói âm ỉm.

Cảm thấy muốn khóc quá, tôi thì nào khác gì anh? Chỉ có Lý Hoa Thành mới làm tôi cảm giác mình vẫn còn đang sống, anh là tâm thế giới của tôi.

Tôi đưa đôi môi tới, thành thật hôn lên, cho anh biết, tôi yêu anh biết bao, cần anh biết bao.

Anh dùng đôi môi lạnh băng không chút hơi ấm, dịu dàng đáp trả, chờ cho đến khi trái tim đập bình tĩnh lại, tôi rời khỏi nụ hôn, nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Bọn họ, họ không thích em...”

“Không sao, anh thích em là đủ.” Anh mơn man tôi, giọng ấm áp, cảm động.

“Có phải em là... gánh nặng của anh?”

Tôi nghĩ đến lời Lam, hơi xót xa, tôi chỉ tuân theo trái tim tôi để yêu anh.. chỉ đơn giản yêu anh mà thôi.

“Nói linh tinh, em không phải đâu.” Anh hơi đỏ mắt, tay ôm tôi kéo giật vào lòng.

“Lam, đại ca Long, cả bọn Âu Cảnh Dịch cũng nói em quá yếu ớt, sẽ thành gánh nặng cho anh...” Đi cùng Lam ba tháng nay, tôi đã dần hiểu ra cái từ “gánh nặng” mang hàm ý gì...

Sợ Lý Hoa Thành làm việc cảm tính; sợ Lý Hoa Thành quyền luyến tôi nên không dám liều chết xông tới; sợ có ngày ai đó dùng tôi để uy hiếp Lý Hoa Thành...

“Đúng, em là gánh nặng của anh, gánh nặng duy nhất.” Thành ôm chặt tôi không cho tôi cựa quậy.

“Anh nói em biết, em không được phép chết, vì anh còn phải lo gánh em...” giọng điệu anh bình thường, như thể đang nói về người khác, nhưng tôi biết, đó là những lời anh nói từ tận tim...

“Hoa Thành, sau này làm gì, hãy nghĩ đến em được không? Em không muốn còn trẻ mà đã phải góa...” Tôi rầu rầu, vừa lo lắng vừa bất mãn dặn.

Anh cười phá lên: “Ngốc!”

Tôi ôm lấy Thành, cảm giác hơi ấm của anh, chỉ có thể tôi mới xác định được, thật sự anh vẫn còn đây, những năm tháng hạnh phúc vẫn còn đây. Nghe nhịp tim anh đập, tôi mới biết, tất cả vẫn chưa biến mất, vẫn còn trong tay tôi.

“Anh Thành, có người gây sự ở phía Bắc, bọn Phạm Đông”. Nghe Tiểu Vương nói xong, anh lập tức đứng lên, mặt tỏ vẻ sùng sộ.

“Không phải lần trước đã cảnh cáo rồi à?” Tôi kéo tay anh, cúi nhìn tôi một cái, nắm tay anh lỏng hơn.

“Cảnh Dịch, mày trông Bông cúc nhỏ, Nhan Minh gọi mấy thằng theo tao”.

“Em không ở lại đây đâu, em sợ lắm!” Anh định vút tôi lại đây, tôi nắm chặt tay anh không bỏ ra, kiên quyết nói.

“Bông cúc nhỏ, có phải là đi xem kịch đâu, em vẫn phải ở đây, đừng đi làm phiền đại ca.” Âu Cảnh Dịch kéo tôi ra, hơi khó chịu.

“Âu Cảnh Dịch, tôi không phải hoa trong nhà kính, mọi người đừng coi tôi là bình hoa!” Tôi không chịu nổi ánh mắt thương hại của họ dành cho tôi, Lý Hoa Thành nhìn tôi, vẫn kiên quyết.

“Cảnh Dịch ở lại trông nó, Nhan Minh, đi.” Anh cúi xuống hôn lên trán tôi, đi khỏi phòng.

Trong phòng, chỉ còn lại tôi và Âu Cảnh Dịch, tôi cắn môi, co gối ôm chặt đầu. Âu Cảnh Dịch thì khoá trái cửa phòng, ngồi yên cạnh tôi.

“Bông cúc nhỏ, đại ca yêu em, thì mới không để em xuất đầu lộ diện.” Hơn mười phút sau nó mới nói.

“Vì sao không để tôi lộ diện? Tiểu Quyên, bọn Ốt xanh đỏ ấy thì sao?” Tôi ngược lên nhìn, trong mắt toàn buồn bực...

“Đại ca làm gì không phải em không biết, bọn Ốt dám chém người, còn em dám không?” Nó đốt thuốc. “Đại ca càng ngày càng có địa vị, đắc tội hay làm khó chịu càng ngày càng nhiều người, chả nói người ngoài mà ngay cả người trong tay mình cũng phải đề phòng.” Anh ta nhổ ra bùm khói thuốc, nói lạnh lùng, mắt hẳn về cột nhà bình thường.

“Trên giang hồ đã đồn rồi, đại ca có con bồ yếu ớt như cánh hoa chỉ búng phát là nát. Em bảo em ra mặt, rồi để người ta bắt mất thì đại ca biết làm sao?”

Anh sẽ ra sao? Tôi không biết... Âu Cảnh Dịch rất ít khi gần tôi, rất ít nói chuyện với tôi. Tôi nghe xong, cảm thấy buồn bã, không biết nên làm gì... Nhìn đồng hồ, Lý Hoa Thành đi đã sắp nửa tiếng, tôi bắt đầu lo lắng, tôi muốn tìm anh quá.

“Âu Cảnh Dịch, tôi muốn đi tìm anh Thành”

Anh ta bắt mẫn huýt sáo “Tôi vừa nói rồi, không hiểu à?”

Tôi hẳn học nhìn nó “Hiểu tôi cũng vẫn đi. Mọi người nói tôi yếu ớt, tôi không phải là cần học hỏi ư? Vĩnh viễn nhốt tôi trong cái lồng sơn này làm con sẻ lông vàng, sẽ chả bao giờ có tác dụng. Tôi là gánh nặng đây tôi chỉ càng ngày càng nặng mà thôi” Giận dữ nói một hồi.

“Tôi chỉ theo anh ấy, tôi học cách sống của các người, không được sao?”

Âu Cảnh Dịch ngẩn ngơ mắt một lúc, lắc đầu “Tôi mà cho em đi, đại ca chém chết tôi”.

Tôi nắm chặt cái ly thủy tinh “Mày không cho tao đi, tao kêu mày hiệp dâm tao, mày dám tin không?”

“Hả...” cầm nó rơi xuống đất.

“Mày bảo đại ca tin lời tao hay tin mày?” Tôi thách thức, lạnh lùng nói.

“Thôi được, đi thì đi. Có lẽ cũng đã giải quyết xong rồi, nhưng em phải đi theo đằng sau tôi đây, không được cách xa quá.”

Hắn thờ dài đứng lên, rút thanh dao từ sau lưng ghê sô pha ra.

“Tao cũng không phải trẻ con ba tuổi.” Tôi cởi tấm áo khoác của Lý Hoa Thành ra, sải bước ra khỏi phòng, Âu Cảnh Dịch lại đi theo sau lưng tôi. Ra khỏi phòng, tôi đi ra phía bắc, mỗi bước chân đi tim đập càng mạnh, quán pub không lớn.

Đi từ tầng ba xuống tầng hai khu Bắc, vài phút mà thôi, tôi thì càng bước đi càng khó khăn, bước sau khó nhấc chân hơn bước trước. Đi đến trước khu Bắc, tôi nghe thấy bên trong rất ồn ào.

Âu Cảnh Dịch chau mày, một tay giữ trên cửa “Bông cúc nhỏ, hay là đi về đi thì hơn, bên trong đang hỗn loạn lắm”.

Tôi kiên quyết lắc đầu, gạt tay nó ra, mở mạnh cánh cửa, nhìn thấy một cảnh tượng mãi mãi không thể nào quên.

Cửa vừa mở, trong sảnh lớn hơn hai chục người đều ngoái nhìn tôi, và tôi, tôi nhìn thấy một Lý Hoa Thành xa lạ, sát khí đằng đằng tay cầm xích sắt, chân giẫm lên mặt một người đang nằm dưới nền nhà.

Anh ngoái đầu nhìn thấy tôi, đôi mắt vừa kinh hãi vừa giận dữ. Bỗng nhiên, Âu Cảnh Dịch đưa tay giật mạnh tôi “Cẩn thận!” Một chai thủy tinh vỡ bay thẳng từ trước mặt đến đập bốp vào trán tôi... Máu từ đầu tôi chảy thành mảnh xuống, đau đớn từ đầu xuống.

“Bông cúc nhỏ, tóm lấy con đây!” Một người tuổi chạc Lý Hoa Thành hét lên, vài đứa xông đến. Tôi còn chưa kịp phản ứng Âu Cảnh Dịch đã lôi tôi ra sau lưng, khai đao, máu tung tóe loạn trước mắt tôi...

“Bảo vệ chị Hai” Nhan Minh và đồng bọn xông tới, bao vây tôi. Hiện trường rất hỗn loạn, không biết ai là ai nữa, cũng chả biết ai là địch ai là thù, đột nhiên Âu Cảnh Dịch kêu khẽ, máu ở tay trái chảy ra.

“Âu Cảnh Dịch!” Tôi quên vết thương của mình, ôm lấy tay hắn, hắn hát văng tay tôi ra.

“Đứng ra đằng sau tôi ngay, đứng im đây!”

Nhan Minh thay hắn chống đỡ, hắn vội vã kéo tôi lùi vào góc tường, che cho tôi phía sau. Lại một tiếng kêu ai oán, tôi thấy Lý Hoa Thành cầm ghế, tàn nhẫn đập mạnh vào thẳng cơn đồ đã kêu bắt tôi lúc trước, kéo dây xích sắt, choàng lên cổ nó, dùng lực siết mạnh, thẳng người đó mặt trở nên xanh lè.

“Phạm Đông, bảo bọn nó dừng tay!” Anh hung hãn nói, sát khí lạnh lùng.

“Dừng, dừng, dừng...tay” Phạm Đông giãy giụa, hai chân đập đập đất, nói hỗn hển.

Hai băng đảng ngừng chiến, thủ hạ của Phạm Đông nắm chặt vũ khí, mắt nảy lửa nhìn chúng tôi.

“Thằng nào đập chị Hai?” Lý Hoa Thành không nói lỏng xích sắt, mắt lạnh lùng quét khắp sảnh, thấy đầu tôi toàn máu, giọng anh gằn lại.

Một thằng đàn em hạng bét, áp ứng chui ra nhận, Lý Hoa Thành thả lỏng sợi xích trong tay, đá Phạm Đông sang chỗ Hải Hồ, rồi cầm ghế, mặt u ám đi tới thằng kia, tôi nhìn chiếc ghế sắt trong tay anh được nâng lên, bỏ thẳng vào

thằng kia. Thành đập vào mặt thằng ôn, nó tránh không kịp, lăn xuống cầu thang.

Thành ngoái lại, lôi áo thằng Phạm Đông lên “Mày cú, lần sau để tao thấy mày, tao kệ mày có là con nuôi của đại ca Long ngày xưa đi chẳng nữa...”

Phạm Đông chệch choạng bước ngã, lũ thủ hạ vội vàng lôi hấn đi, Phạm Đông xoa xoa cổ, đột nhiên cười lạnh lẽo: “Lý Hoa Thành, mày đừng dọa, con bỏ mày lộ mặt rồi, tao xem mày bảo vệ nó được mấy lâu nữa?”

Còn lại bãi chiến trường ngồn ngang, bàn ghế đều lỏng chỏng, máu... thì kinh hãi đầy khắp nền nhà. Không ai nói gì, tôi cởi áo mình, buộc vết thương dài trên tay Âu Cảnh Dịch lại, hấn đã định thần lại được phần nào. Hấn đi chậm chậm ra trước mặt Lý Hoa Thành, giấu đau nói: “Đại ca, là do em...”

“Là em, em đòi Âu Cảnh Dịch đưa ra đây, anh đừng mắng nó” Tôi vẫn đứng chỗ cũ, nói.

Tôi biết Lý Hoa Thành bây giờ rất phần nộ, khi anh giận dữ, anh không bao giờ nói.

Lý Hoa Thành liếc nhìn Âu Cảnh Dịch, kêu ngồi xuống, rồi đi đến trước mặt tôi, hai mắt nảy lửa...